

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 349. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856960547872/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

han døde Dagen derefter. En Proces reysede sig derpaa imellem Odderen og den Afdødes Paarørende, hvilke paa-stode, at Lægen havde skuffet dem. Odderen derimod meenede, at han havde efterkommet sit Løfte, og at han havde fortient sit Salarium. Han sagde: Patienten døde, men Feberen forlod ham inden bestemte Tiid.

Fabelen viser, at de største Sygdomme kand cures paa samme Maade. Ja, at den Cuur slaaer aldrig feyl.

76. Fabel.

Skaden Orator.

En Skade inviterede engang adskillige Dyr og Fugle at høre paa en Tale. Talen var ziirlig, men derhos fuld af vidtløftige Parentheser og Digressioner, som ofte ikke komme Materien ved. Da han midt udi Talen henfaldt til en lang Digression, og den samme var bragt til Ende, maatte han spørge Tilhørerne, hvor det var han slap? Men saasom de saavelsom han selv saadant ikke kunde erindre, havde Orationen Ende.

Fabelen viser hvad som udi en Oration er anstødeligt, og hvad en Orator maa tage sig vare for.

77. Fabel.

Myrenes indbyrdes Kriig.

Ivende Naboe Myre-Tuer geraadede engang udi en hid-sig Tvistighed sammen, som udbrod til aabenbare Kriig. Aarsagen til denne Tvistighed er ikke bekiendt, saasom intet derom findes udi Skovens Krønike; thi de aller-vigtigste Ting blive tidt forsømte at antegnes, da derimod over umagtpaaliggende Sager findes vidtløftige Beskrivelser. Hvad Aarsag der end haver været til Tvistigheden mellem disse fredsommelige Dyr, saa er det vist, at den omsider brød ud til aabenbare Feide, saa at Kriig blev solenniter erklæret, og enhver af disse Myre-Tuer gav til-

MORALSKE FABLER

kiende, at den anden skulde være ansvarlig for alt det uskyldige Blod, som udøsedes. Men just da begge Kriigs-Hære vare satte udi Orden, og Tegn var givet til Angreb, tildrog sig en Hendelse, som gjorde Ende paa Krigen, og det saaledes: En Hyrde, som ikke langt fra Vallstedet laae og sov, lod paa samme Tiid en, med Permission at sige, gaae løs. Begge Kriis-Hærene bleve derover heel forskrækkede, og saasom de meenede at det var Torden, hvormed de truedes formedelst deres Usamdrægtighed, fuldte paa denne Skræk Devotion, saa at begge stridende Partier bekvemmede sig til Forlig.

Fabelen lærer, at de største Bevægelser reyse sig og stilles ofte ved smaae og ringe Hendelser. Udi Peder Paarses Tiid reysede sig af samme Hendelse Kriig, og her bliver ved en lige Hendelse en Kriig bilagt.

78. Fabel.

Om Æslet, som opslugede Maanen.

Nogle Folk øsede Vand engang af en Brønd, og, saasom det paa samme Tiid var klar Himmel og Maanelyst, saae de Maanens Skygge udi Vandet. Da de forlode Brønden, nærmede sig et Æsel dertil for at drikke; men just i det samme blev Maanen paa Himmelen bedækket af en Skye, saa at det blev mørkt. De eenfoldige Mennesker bildte sig derfor ind, at Æslet havde opsluget Maanen, som de nyeligen saae udi Brønden. Alting kom strax i Bevægelse, Æslet blev grebet, og opskaaret for at løse Maanen af Fængselet. Denne Operation var saa snart ikke skeet, førend Skyen drev forbi, og Maanen lod sig igien see paa Himmelen. Dette bestyrkede dem udi den Troe, at Maanen imidlertid havde ligget udi Æslets Bug.

Om denne Histories Rigtighed vidner en bekiendt Autor, og kand den ikke holdes gandske utroelig, thi man haver Exempler paa, at heele moraliserede Folk ere faldne paa fast ligesaa daarlige Meeninger. De gamle Græker og Romere tilskrive Maanens Formør-